

τοῦ Ζαλοκώστα. Ἄς μοῦ ἐπιτρέψῃ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς νὰ ἀμειβάλλω ἐὰν τὸ Χάνι ἐβόυζε τόσον ἐκ τοῦ κρότου τῶν ὀργάνων, ὅσον ἐβόυζε τὸ σχολεῖον τοῦτο ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ κυρ Ἀναστασάκη καὶ τῶν μαθητῶν του. Αὐτὴ δὲν ἦτο πλέον ἀπαγγελία· ἀλλ' ἄγων ξελαρυγγίσματος, εἰς τὸν ὁποῖον πάντες ἠγωνίζοντο νὰ διακριθῶσι καὶ πάντες ἐφώναζον, ὅσον ἠδύναντο καὶ ὅπως ἤθελον. ἤρχισα τότε νὰ συλλογίζωμαι ἂν οἱ κύνες δὲν ἦσαν εὐσπλαχνικώτεροι τῶν μαθητῶν τοῦ σῆρ Ἀναστασάκη καὶ διὰ τοῦτο, ἀποκαμῶν πλέον νὰ ἀκροῶμαι τὸν κυκεῶνα τοῦτον τῶν φωνῶν παρεκάλεσα τὸν διδάσκαλον νὰ διακόψῃ, διότι ἐπείγομαι, τῷ εἶπον, νὰ ἀναχωρήσω. Δόξα δὲ τῷ Θεῷ μὲ ἤκουσεν ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος καὶ ἔπαυσεν. Ἐγὼ δὲ τότε, ἀφ' οὗ τὸν εὐχαρίστησα διότι . . . μοῦ παρέσχε τσαούτην ὕλην διὰ τὸ ἀγαπήτόν σου Ἡμερολόγιον, φίλτατέ μου κ. Σκόκε, τὸν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἀπῆλθον διαβεβαιώσας αὐτὸν ὅτι τὰ γένεια μόνον τοῦ λείπουν ἵνα γείνη. . . γεννάδας! . . ὅτι ταῦτα ἔκαμον μερικούς! . .

Ἐκ Μεθάνων 25 Ἰουλίου 1891.

ΧΡΙΣΤΟΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

ΕΙΣ ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΑΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

Ἐδῶ κεῖται ἡ γυνή μου, κεῖται δὲ κατ' εὐτυχίαν
καὶ διὰ τὴν ἰδικήν της κ' ἰδικήν μου ἡσυχίαν!

Εἰς σύζυγος